

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

သစ္စာကိုသာမွမ်းမံခြယ်၍

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

(၂၀) စာမျက်နှာ
၈၈၇ စာမျက်နှာ

အနန္တောအနန္တ ငါးပါးကို ဦးထိပ်ထားလျက်....

စာဖတ်ပရိသတ်များကို မင်္ဂလာပါလို့ မိုးစက်က နှုတ်ခွန်းဆက်သ ဂါရဝပြုပါတယ်ရှင်

"မိုးစက်ပွင့်" ရယ်လို့ ကလောင်အမည်လေး ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်အောင်၊ မိုးစက်ကို ချစ်ခင်အားပေးကြသော စာဖတ်ပရိသတ်များကို မိုးစက်က အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည် ။ မိုးစက်ကို အားပေးချစ်ခင်ကြသာ ပရိသတ်များ သည် မိုးစက်၏ ထမင်းရှင် ကျွေးကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးရှင် ပရိသတ်များ အတွက် မိုးစက် တတ်နိုင်သမျှ ဆက်လက်ကြိုးစားနေလျက်ပါ။

ဖေဖေ ဦးသိန်း ...

တမလွန်ရောက်နေပြီဖြစ်သော မေမေ ဒေါ်နု ...

မိုးစက်ကို မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သော ရွှေပဒေသာစာပေမှ ဦးအေးလွင် ...

မိုးစက်ရဲ့ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြားဆရာများ နှင့် ဆရာမ ကြယ်စင်မှူးဝေ ...

မိုးစက်အပေါ်မှာ အနစ်နာခံ ပေးဆပ်ခြင်းများ နှင့် ချစ်ခဲ့သော ချစ်ညီ

မလေး ဇာခြည်ဝေ ...

ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူ အားလုံးကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ။

(၂၅) အုပ်မြောက် ငွေရတု အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရည်ရွယ်ပြီး ရေးသားခဲ့သော "သစ္စာကိုသာ မွမ်းမံခြယ်၍ " ဆိုသည့် ဤစာအုပ်ကလေးကို ပရိသတ်များ နှစ်ခြိုက် သဘောကျနိုင်ကြပါစေ...

မိုးစက်ပွင့်

၂၅ နှစ်မြောက်

ငွေရတု အထိမ်းအမှတ်

အခန်း(၁)

အပါငိုသံစူးစူးဝါးဝါးကြောင့် အတာထမင်းအိုးငဲ့ပြီး ခွင်ပေါ်သို့ပြန်တင်ကာ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် ထွက်လာခဲ့၏။

"အကာ..."

"ဗျာ...မမ"

"အပါ ဘာဖြစ်တာလဲ"

အတူအသံကိုကြားတော့ အပါက မျက်ရည်တွေနှင့် နှပ်ချေးတွေကို ဘယ်လက်ညှာလက် အငြိမ်မနေဘဲ တံတောင်လက်ခုံတို့ နှင့် ပွတ်သုတ်လေတော့ ပါးပြင်ပေါ်မှာ တလိမ်းထိုးကုန်၏။

ပြီးမှ ...

အကူကို လက်ညှိုးထိုးကာ...

"ကိုကို ... အပါလက်ကို ရိုက်တယ်"

"ဟုတ်လား...အကာ"

"ဒီကောင် အကူစာအုပ်တွေယူပြီး ဟိုခြစ်ဒီခြစ်လုပ်နေလို့ မမ၊ ဒီမှာ

ကြည့်"

အကာက ဗလာစာလုပ်ကလေးကို ထောင်ပြလေသည်။ ။ ဗလာစာအုပ်၏ စာမျက်နှာမှာ မှ င်ရောင်တွေ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

သူ့ခမျာ...

သူများ တွေလို ဗလာစာအုပ်အချောတောင် မကိုင်နိုင်ရှာ။ တစ်ဖက်ချော တစ်ဖက်ကြမ်း စာအုပ်အညံ့စားလေးကိုပဲ ရှိသေစွာ ကိုင်နေရတာလေ။ ဝမ်းစာကို အနိုင်နိုင် ရှာစားနေရတဲ့ ဘဝမှာ ကျောင်းထားပေးရတာပင် အခက်အခဲပေါင်းများစွာနှင့်။

အမေဆုံးတာ နှစ်နှစ်သာရှိသေးသည်။ ။ အတာက ခုနစ်တန်းနှင့်ပဲ ကျောင်း ထွက်လိုက်ရသည် လေ။ မထွက်လို့ မှ မရတာ။ ကိုယ့်ထက်အငယ်တွေက ရှိနေတော့ အဖေမရှိတဲ့ အချိန်မှာ အတာက ကလေးတွေကို ထိန်းကျောင်းရသည်။ ။

အဖေက ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ကိုလာတဲ့ ဘုရားဖူးတွေ အထုပ်တွေငှားသယ်ရင် လိုက်သယ်တဲ့ အထမ်းသမား။ အဖေ့ဝင်ငွေလေးနဲ့ မိသားစုတွေ လောက်ငအောင် စားပြီး ကလေးတွေကိုလည်း ကျောင်းထားပေးနေရတာပါ။

"မမ"

"ဟင်"

"ကိုကိုကို ရိုက်"

"ကိုကိုကိုရိုက်စရာ မလိုဘူး၊ မင်းကိုပဲရိုက်ရမှာ ၊ နောက်ကို ကိုကိုစာအုပ်တွေ မကိုင်ရဘူးနော်။ ကိုင်ရင် နင့်ကိုပဲရိုက်မယ် ကြားလား"

အတာပြောတော့ အပါက သူ့ကွန်ပါဘူးလေးကို လွယ်အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူကာ... ဘယ်ပြန်ညာပြန်ကြည့်လျက်..

"ကိုကိုက စာအုပ်နဲ့ ဘောပင်နဲ့ စာရေးရတယ်၊ အပျိုကျတော့ မရေးရဘူး"

"အပါက ခဲတံနဲ့ ရေးနေရတာပဲဥစ္စာ"

"ကိုကိုလို အပါလည်း ဘော့လ်ပင်နဲ့ ရေးချင်တယ်"

"အပါက ကိုကိုလိုမှ အတန်းမကြီးသေးတာကို၊ ကိုကိုလို အတန်းကြီးလာရင် ရေးရမှာ ပေါ့"

အပါက မကျေနပ်သလို အကော့ကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး နှုတ်ခမ်းလေး စုထောင်နေ၏။ ကလေးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ သူများ စားတာကိုမှ စားချင်ပြီး သူများကိုင်တာကိုမှ ကိုင်ချင်ကြတာ။ အတာ ဒီလိုပဲ မောင်လေးတွေကို ချောကာတစ်လှည့်၊ ခြောက်ကာတစ်လီနဲ့ သွန်သင်ပဲ့ပြင်နေရတာ ကိုယ်က အကြီးမဟုတ်လား။

"မမ"

"ဟင် ဘာလဲ အကာ"

"မမ ငုံးဥပြုတ် သွားရောင်းဦးမှာ လား"

"အေး...ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"အကာလည်း လိုက်မယ်လေ၊ ဆယ်ရက်ကျောင်းပိတ်တယ်။ ငုံးဥပြုတ်တွေ အကာရောင်းမယ်၊ မမက အဖေဟိုတစ်လောက ရှာလာတဲ့ နံ့သာဖြူနဲ့ နံ့သာနီတုံးတွေ လိုက်ရောင်းပါလား။ ပိုက်ဆံရတာပေါ့"

အတာ တွေခနဲဖြစ်သွား၏။ အကာပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲ။ နံ့

သာဖြူ နံ့သာနီဆိုတာ ရှားပါးပစ္စည်းမို့ အရောင်းသွက်သည် ။ ဒီအတိုင်း ထားလို့ ရော ဘာထူးမှာ လဲ။ ရောင်းလိုက်ရင် ပိုက်ဆံရမှာ ။

အဖေ ဆေးမြစ်ရှာရင်း သယ်ဆောင်လာတဲ့ သစ်သားတုံးလေးတွေ။ ဆေးမြစ်တွေကတော့ ရောင်းပြီးတာ ကြာပြီ။ ဒီအသားတွေကလည်း ဆေးဖက်ဝင်တွေ။

"ဘယ်လိုလဲ မမ"

"ကောင်းသားပဲ ၊ လိုက်ခဲ့လေ"

"အပါလည်း လိုက်မယ်၊ "

"အပါက မလိုက်နဲ့ လေ။ ကစားကျန်ခဲ့"

"ဟာ...မရဘူး လိုက်မယ်"

"အပါ"

အတာ ခပ်မာမာလေးခေါ်လိုက်တော့ အပါက ပြူးတိပြူးကြောင် လေးနှင့် မော့ကြည့်လေ၏။ အကာက အပါကိုကြည့်ပြီးမှ ...

"လိုက်ချင်လိုက်ပါစေ မမရယ်"

"လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ တောင်ဆင်းတောင်တက်တွေ သွားရတာ သက်သာတာ မဟုတ်ဘူး ။ သူမလိုက်နိုင်ရင် ချီပိုးခေါ်ရမှာ ။ ဖြစ်မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်။ အပါလိုက်နိုင်အောင်လိုက်မယ်...နော် မမ"

အပါက အတော့လေးကို လှုပ်ကာ ဆိုနေသဖြင့် အတာသက်ပြင်းချ လိုက်၏။ အကာက စာအုပ်တွေကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လေသည် ။ အပါက အတော့ကိုကြည့်နေဆဲနှင့်...

"လိုက်မယ်နော်...မမ"

"ခေါ်လိုက်ပါ မမရယ်။ အပါမလိုက်နိုင်ရင် အကာကျောပိုးခေါ်မယ်၊ ကစားကျန်ခဲ့ရင် သူများ နဲ့ ရန်ဖြစ်မှာ စိုးရ၊ သူများ အနိုင်ကျင့်ခံရမှာ စိုးရနဲ့ အလုပ်မှာ စိတ်ဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး "

"ကဲ...ဒါဆိုလိုက်ခဲ့"

"ဟေး...."

အပါက ဝမ်းသာအားရနှင့် ထအော်ပြီး စာအုပ်တွေကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာပြန်ထည့်၏။

ကလေးတွေဆိုပေမယ့် ...

ဘဝပေးအသိတွေကြောင့် စကားပြောကြရင် လူကြီးလေးတွေလိုပါ ။ အကွပ်မရှိတဲ့ ကြမ်း ပရမ်းပတာဆိုပေမဲ့ အမိမဲ့တဲ့ သူတို့ လေးတွေကတော့ သူတို့ ဘဝလေးတွေ ပရမ်းပတာမဖြစ်အောင် မနိုင်တဲ့ ဝန်ကိုထမ်းပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းနေကြရသည် ပင်။

အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးလို မေတ္တာရေစင် ခန်းခြောက်နေသည့်ဘဝလေးမှာ ၊ ကလေးက ကလေးအသိနဲ့ တော့ တစ်ဦးကို တစ်ဦး ရွှေမေတ္တာမိုးကြီး ဝေါခနဲ မရွာသွန်းနိုင်သည့်တိုင် သပြေခက်နှင့်တော့ ရေစက်တွေ ခါထုတ်ပေးနေကြသည် သာ။

"မမ ဓားယူခဲ့နော်။ ဟိုရောက်မှ နံ့သာဖြူတုံးကိုခွဲပြီး အတုံးလေးတွေ သပ်တုံးပြီး ရောင်းရမှာ "

"ငါသိပါတယ် အကာရယ်။ လူတတ်ကြီး မလုပ်စမ်းပါနဲ့ "

"မမ မသိမှာ စိုးလို့ ပါ"

"နင်ကကော ဘယ်လိုသိလဲ"

"သူများ တွေလုပ်တာကို မှတ်ထားတာ"

"ဒါနဲ့ များ တစ်ဝါကြော လုပ်နေသေးတယ်"

အတာက ဓားတစ်ချောင်းနှင့် နံသာဖြူ နံသာနီတုံးတွေကိုယူကာ ဗန်းထဲသို့ထည့်၏။ ပြီးမှ ထမင်းအိုးကို နပ်မနပ်ကြည့်ကာ နပ်ပြီဆိုမှ ချပြီး မီးတွေကိုသတ်ခဲ့သည် ။ မီးဖိုချောင်ထဲကနေ ပြန်ထွက်လာတော့...

အကာလည်း

ငုံးဥပြုတ်တွေကို ကြိမ်လက်ဆွဲခြင်းထဲသို့ ထည့်ပြီးနေပြီ။

"သွားမယ် အကာ"

သွားမယ်ဆိုတော့ အပါက ရှေ့ဆုံးကနေ ပြေးသွား၏။

"အပါ ဖြည်းဖြည်းသွားလေ"

"ညီ...ကိုကိုကျောပိုးခေါ်ရမလား"

"ရတယ်"

အစပိုင်းမှာ တော့ အပါက ရှေ့ဆုံးမှ ။ လမ်းတစ်ဝက်ကျော်လာတော့ အပါခြေလှမ်းတွေ နှေးကွေးသွားသည် ။ မျက်နှာမှာ ချွေးလေးတွေ စို့ကာလာတော့..

"ညီ ...ညောင်းနေပြီလား"

"အင်း...."

"ဒါဆို ကိုကိုကျောပိုးခေါ်မယ်..လာ"

အကာက အပါရှေ့မှာ ထိုင်ချပေးတော့ ရှေ့ရောက်နေတဲ့ အတာ ပြန်လှည့် လာပြီး...

"နင်နေပါ။ ဗန်းကိုပဲယူ။ အပျိုကို ငါပဲကျောပိုးခေါ်ပျိုမယ်"

"ရပါတယ် မမရဲ့ "

"ငါက အကြီး၊ ငါ့စကားကို နားထောင်။ ဒီကိုလာ အပါ"

နောက်ဆုံးတော့ အပျိုကို အတာပဲ ကျောပိုး၍ ခေါ်ခဲ့တော့သည် ။ အတာမောတော့ အကာက ကျောပိုးနှင့် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ကို ရောက်လာတော့ မောင်နှမသုံးယောက် အမောဖြေလိုက်ကြသေး၏။

အမောပြေသွားကြပြီဆိုမှ ..

"ကဲ...အမောပြေရင် သွားကြမယ်"

"မမ ဘယ်ကိုသွားရောင်းမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် ဒီရင်ပြင်ပေါ်မှာ ပဲ လျှောက်ရောင်းမယ်"

"ရောင်းလေ၊ ငါက မုဆိုးတောင်ဘက်သွားတဲ့ လမ်းမှာ သွားရောင်းမယ် "

"အဲဒါဆို လှေကားအဆင်းအတက်တွေနဲ့ အပျိုကို ခေါ်မသွားနဲ့ မမ"

အပါ ဘယ်သူ့နောက်လိုက်ချင်နေလဲ၊ အကဲခတ်သလို အတာကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ...

"ညီ... ကိုကိုနဲ့ ကျန်ခဲ့နော်။ မ မ နောက်ကို လိုက်ရင် မင်းဒူးညောင်းမှာ ကွ"

"အင်း...ကိုကိုနဲ့ ပဲ ကျန်ခဲ့မယ်"

"ဒါဆို ငါသွားမယ်"

လမ်းခွဲလိုက်ကြတော့ အကာက အပျိုလက်ကိုဆွဲကာ

"ငုံးဥပြုတ်တွေ....ငုံးဥပြုတ်တွေ ရမယ်နော်"

"ငုံးဥပြုတ်တွေ ...ငုံးဥပြုတ်တွေ"

အကာက ရှေ့မှ အော်တော့၊ အပါကလည်း နောက်မှ လိုက်အော်လေသည်။ ။ အဲဒီလို ဘဝဆန်ဆန်ရုန်းကန်နေကြသော ကလေးတွေသည် အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာသည့် အခါမှာ လည်း ဘဝ၏ အနှစ်သာရကို အချိုးအခါအားလုံးကို သိမြင်နေကြပေလိမ့်မည်။

နာနာရိုက်မှ များများ တတ်ဆိုသလို လောကဓံက သူတို့ ကို ဘဝနာ အောင် ဘယ်အထိရိုက်နှက်နေမလဲ မည်သူမှ ကြိုတင်မသိနိုင်။ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝသည် ဝတ္ထုစာအုပ် မဟုတ်လေတော့ ရှေ့ဆက် ဘယ်လို အခက်အခဲတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ လဲ။

"ငုံးဥပြုတ်တွေ....ငုံးဥပြုတ်တွေ အန်တီတို့ ဝယ်ကြဦးမလား"

"သုံးထုပ်ပေး ကလေး"

"ဟုတ်ကဲ့...ရော့ အန်တီ"

"သားသားတို့ ငုံးဥပြုတ်တွေကိုဝယ်တဲ့ အန်တီ ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေ"

လွှတ်ခနဲ သင်မထားပါဘဲနှင့် ပြောတတ်သည့် အပါဆုတောင်းကြောင့် ဝယ်သူတွေရော အကာပါ ပြုံးမိသွားကြ၏။ ဝယ်မစားတဲ့ သူတွေက သူထိုက်နဲ့ သူကံဆိုတဲ့ သဘောလား ။

အခန်း(၂)

"အန်တီတို့ မမတို့ နဲ့သာဖြူ နဲ့သာနီတုံးလေးတွေ ဝယ်သွားကြပါဦး"

"တစ်တုံး ဘယ်လောက်လဲ"

"သေးတာက တစ်တုံးကို ၅၀ ပါ၊ ၂၀၀ မိုးယူရင် ငါးတုံးပေးပါ့မယ်"

"အကြီးကကော ဘယ်လောက်လဲ"

"၂၀၀ ပါ၊ ၅၀၀ မိုး သုံးတုံး"

"စစ်ရဲ့ လား"

"စစ်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒီဒေသမှာ ရောင်းတဲ့ ဆေးဥဆေးမြစ်တွေမှန်ရင် အားလုံး အစစ်တွေချည်းပါပဲ။ ညာရောင်းတာမရှိပါဘူး။"

ဝယ်သူတွေက နံ့သာဖြူတွေကို ဝိုင်းနမ်းကြည့်ပြီး ရွေးနေတုန်းမှာ ပဲ
အတာ့မြင်ကွင်းထဲမှာ အမြင်မတော်တဲ့ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။

အသက် ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမည့် အမျိုးသမီးကြီးနှစ်ယောက်မှာ ဝတ်ကောင်း စားလှတွေနှင့် တစ်ယောက် ကမောလို့ လှေကားပေါ်မှာ ထိုင်ချပြီး တစ်ယောက်က ...

"မတက်နိုင်တော့ဘူးလား"

"ဒူးတွေ ညောင်းနေပြီ၊ ငါလိုက်နိုင်ဖို့ မနည်းကြိုးစားရမယ်"

"အားတင်းပြီး တက်ကြည့်ပါဦး ၊ မုဆိုးတောင်မှာ အေးအေးဆေးဆေး နားကြမယ်လေ။ ဒီနေရာက ပူတယ်"

ရှေ့နှစ်ဆင့်တက်ရင်ပဲ မုဆိုးတောင်ကို ရောက်ပြီ။ နီးကာမှ ညည်းညူနေသော အဒေါ်ကြီးကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ၏။

"အကြီးနဲ့ အသေးမျှပြီး ၇၀၀ ဖိုးယူမယ်"

"ဪ ... ဟုတ်ကဲ့"

အတာ ပါဆယ်အိတ်ကလေးထဲသို့ နံ့သာဖြူတုံးလေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ပိုက်ဆံကို ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ကာ မောပန်းနေသော အမျိုးသမီးကြီးဆီသို့ ထလာခဲ့၏။

"ဒေါ်ကြီး မောနေရင် သမီးတွဲခေါ်ပေးရမလား"

"ဪ ... အေး ၊ ကောင်းတာပေါ့သမီးရယ်။ ဒေါ်ကြီးတို့ ကို မုဆိုးတောင်ရောက်အောင် ပို့ပေးပါလားကွယ်"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ရှေ့က မုဆိုးတောင်ပဲလေ"

"သူက နီးမှ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး"

"သမီးရဲ့ ဗန်းကလေးကို အဒေါ်ကိုင်ခဲ့နိုင်မလား။ ဒေါ်ကြီးကို သမီးတွဲပို့ပေးပါ့မယ်"

"အေး ... ကိုင်ခဲ့မယ် ၊ ပေး သမီး"

တစ်ယောက်က အတူဗန်းကလေးကို ကိုင်ခဲ့ပေးတော့ အတာ အဒေါ်ကြီးကို ဖေးမ၍ တွဲခေါ်ခဲ့သည် ။ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်ရှိသော အတူကို အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ ကျိတ်ကာ ချီးကျူးနေမိ၏။

ဒီကလေးက ပိုက်ဆံတွေဘာတွေ လိုချင်လို့ ကူညီတာလားဆိုတာလည်း တွေးဖြစ်ကြသည်။ ။ အချို့က တကယ့်စိတ်ရင်းခံနဲ့ မဟုတ်ဘဲ ကူညီခံရသူက အားနာနာနှင့် ပေးသည့်ပိုက်ဆံကို လိုချင်လို့ လေ။

"ကဲ ရောက်ပြီ "

"ကြီးမေတို့ ကလည်း ကြာလိုက်တာဗျာ၊ ဒီမှာ စောင့်နေရတဲ့ သူ တစ်ရေးအိပ်လို့ ရတယ် "

အသံလာရာဆီသို့ အားလုံးကြည့်လိုက်မိကြသည် ။ စပို့ရှပ်အင်္ကျီအဖြူရောင်ပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ် စာတန်းလေးပါတာကို ဝတ်ထားပြီး ဘောင်းဘီအညိုရောင်လေးနှင့် ကောင်လေးပုံက ဘာကို မကျေမနပ်သည် မသိ။ မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်သည် စုကျုံ့နေ၏။

"သားက ကလေးဆိုတော့ မြန်မြန်ရောက်တာပေါ့ကွယ်၊ ကြီးမေတို့က လူကြီးတွေ၊ မောတယ် သားရဲ့ ။ တကတဲ သူကတော့ စောင့်ပြီးခေါ်ဖော်မရဘဲနဲ့ "

"ဟို ... သမီး ပြန်တော့မယ်နော်"

အတာ သူမဗန်းလေးကိုယူပြီး လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် ...

"သမီး .. နေဦး"

ခေါ်သံကြောင့် အတာ ပြန်လှည့်ကြည့်တော့၊ ဗန်းကိုင်လာပေးသည့် အဒေါ်က ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ပြီး ၅၀၀ တန် တစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ...

"ကျေးဇူးတင်တယ်နော် သမီး၊ ရော့ .. သမီး မုန့်ဖိုးယူသွားလေ"

အတာ ပြုံးလျက်နှင့်ပဲ ခေါင်းခါလိုက်သည် ။ အတာ ကူညီခဲ့တာ မုန့်

ဖိုးလိုချင်လို့ မှ မဟုတ်ဘဲ။ လူမှုဝန်ထမ်းစိတ်နှင့် အမြင်မတော်လို့ ကူညီခဲ့တာလေ။

"သမီး ဘာမျှော်လင့်ချက်နဲ့ မှ ကူညီခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး"

" မဟုတ်ဘူး လေကွယ် "

"သွားမယ်နော်"

အတာ နှုတ်ဆက်ပြီး လှေကားထစ်တွေကို ကျော်ဖြတ်၍ ဆင်းလာခဲ့သည် ။ ချမ်းသာသည့် လူတန်းစားတို့ သည် အရာရာကို ငွေနဲ့ အဖိုးဖြတ်တတ်ကြသလား။

ဒီလိုမှန်းသိရင် အတာ မကူညီခဲ့ပါဘူးလေ။ ကိုယ်က စေတနာနှင့် ကူညီတာကို ပိုက်ဆံ ထုတ်ပေးတာလောက် အသည်းယားစရာ ကောင်းတာမရှိတော့။

"ဟော .. ဟိုမှာ မမ"

အတာ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ဆီကို ရောက်တော့ အပါနှင့် အကာ ပြေးလာ၏။

"မမ ရောင်းကောင်းလား"

"မဆိုးပါဘူး၊ နင်ရော"

"အကုသိုလ်တွေ ကုန်တာကြာပြီ မမရဲ့ "

"ဟုတ်လား ငါ့ထက်တောင် တော်နေပါလား။ ငါက မကုန်သေးဘူး"

"မမ"

"ဟော"

"အပါ ဗိုက်ဆာတယ်"

အတာ ကောင်းကင်က နေမင်းကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ အပါနဖူးမှ ချွေးစလေးတွေကို သုတ်ပေးရင်း ..

"ပြန်ကြမယ်လေ၊ ထမင်းစားပြီးမှ ပြန်လာမယ်"

"မမ ပြန်လေ၊ ညှီကိုခေါ်သွား။ အကာ ကျန်ခဲ့ဦးမယ်"

"နင်က ဘာရောင်းစရာရှိလို့ ကျန်ခဲ့မှာ လဲ။ ပြီးတော့ နင် ထမင်းမစားရသေးဘူးလေ"

"မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲ ဝယ်စားလိုက်ရင် အကာ ဗိုက်ပြည့်ပါမယ် မမရဲ့ ။ ဇင်ကိုက သူနဲ့ ရေနွေး လိုက်ရောင်းရင် ပိုက်ဆံပေးမယ်ဆိုလို့ အကာ လိုက်သွားဦးမယ်"

"မလိုက်ပါနဲ့ အကာရယ် "

"ဟေ့ ... ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲကွ"

"ဟင် ... အဖေ"

အဖေက ခြင်းတွေကိုချပြီး ချွေးတွေကို ဦးထုပ်နှင့် ချွတ်သုတ်ရင်း မေးလေ၏။

"အကော့ကို အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေတာ အဖေရဲ့ ဇင်ကိုနဲ့ ရေနွေးရောင်း ကျန်ခဲ့မလို့ တဲ့ လေ"

ဦးစန်းအောင် မျက်နှာညှိသွား၏။ ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ပြေးဟယ်လွှားဟယ်နဲ့ ဘာမှ မရောင်းခိုင်းချင်။ မရောင်းခိုင်းရင်လည်း သူတစ်ယောက်လုပ်စာက ပုံမှန်ဝင်ငွေ မဟုတ်ဖူးလေ။ အထမ်းငှားသူရှိမှ ပိုက်ဆံရတာပဲ မဟုတ်လား။

စားလောက်ရုံ ရနေလို့ ဖြစ်မလား။ မတ်တတ်စာသာရှိပြီး တုံးလုံးစာ မရှိတဲ့ ဘဝမှာ နေမကောင်းဖြစ်လို့ ကတော့ ဘယ်မှာ လဲ ဆေးဖိုးဝါးခ။ သမီးကြီးကို ကျောင်းထုတ်ရတာပင် ချီတုံချီတုံနှင့်ပါ။ အခု ...

သားလတ်နှင့် သားငယ်ကိုတော့ ကျောင်းထားမှ ဆိုပြီး အလုပ်ကို ပိုကြိုးစားခဲ့ရတာ။ သမီးကြီးကပါ ကူဖော်လောင်ဖက် ဖြစ်လာတော့ စားရေးအပြင် ကလေးတွေရဲ့ ကျောင်းစရိတ် အတွက်ပါ သိပ်တော့ မပူရပေ။ သားလတ်ကပါ ဝင်ကူလာပေမယ့် ...

"သားလတ်"

"ဗျာ အဖေ"

"ရေနွေးတော့ လိုက်မရောင်းပါနဲ့ သားရယ်။ အဖေ မင်းတို့ ကို ရှာကျွေးနိုင်ပါသေးတယ်ကွာ။ ပညာမရှိ သူ၏ ဝန်ထမ်းတဲ့ ။ အဖေတို့ ပညာမတတ်လို့ ခုလို ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ဝမ်းစာရှာနေကြရတာ၊ သားနှစ်ယောက်ကိုတော့ အဖေ့လိုဘဝမျိုး အရောက်မခံနိုင်ဘူး။ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် စာကိုပဲ ကြိုးစားကြပါကွယ် "

အကာက အဖေပင်ပန်းတာကို မကြည့်ရက်သူမို့ ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါ။ အဖေပြောသလို ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားချင်ပေမယ့် ဘဝအကျိုးပေးကမှ မကောင်းတာ။

ကျောင်းစရိတ်ဆိုတာ အတန်းကြီး လာလေ ပိုကြီးလေ မဟုတ်လား။ အဖေနဲ့ မမ ပင်ပန်းတာကို အကာမကြည့်ရက်နိုင်။ ကိုယ်လည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေ နိုင်သမျှဝန်ကို ထမ်းချင်သည် ။

"အဖေ၊ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်အောင် သားကြိုးစားမယ်"

အပါက လက်ညှိုးလေးထောင်ပြီး ပြောလေတော့ ...

"သားငယ်က တကယ်ကြိုးစားမှာ လား"

"တကယ်ပေါ့အဖေရ၊ မမနဲ့ ကိုကိုလို သားဈေးမရောင်းချင်ဘူး။ ခြေထောက် ညောင်းတယ်"

အားလုံးပြုံးမိကြပြီး ...

"ငါ့သားက ရည်ရွယ်ချက်ကြီးတာပဲကွ"

"ကဲ ... နေအတော်မြင့် လာပြီအဖေ၊ ပြန်ကြရအောင် "

"သားကို အဖေ ခြင်းထဲထည့်ပြီး ထမ်းခေါ်"

"ညီ ..."

ခြင်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့ အပါလက်ကို အကာ ဆွဲထားလိုက်ပြီး ...

"အဖေက ပင်ပန်းနေပြီညီရဲ့ ၊ ကိုကို ထမ်းခေါ်မယ်နော်"

"ဟင့်အင်း ... အဖေထမ်းမှ ငြိမ်ငြိမ်လိုက်လို့ ရမှာ ။ ကိုကိုထမ်းရင် ခဏခဏ ဆင်းခိုင်းတယ်"

"အပါ"

"ရပါတယ် သမီးနဲ့ သားရယ်၊ အဖေ မပင်ပန်းပါဘူးကွ။ ကဲ ... သားငယ်"

အဖေက အပြုံးချိုချိုနှင့် ခြင်းကို မျက်စပစ်ပြလေတော့ အပါက ဝင်ထိုင်လိုက်ကာ မိသားစုတွေ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြ၏။ အဖေက ဟင်္သာတထွန်းရင်ရဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ကို ဆိုညည်းလေတော့ ...

"အဖေ"

"ဟေ ... ဘာလဲ သားရဲ့ "

အပါက ခြင်းထဲကနေ အဖေ့ကို ငုံ့ကြည့်ကာ

"အဖေ့သီချင်းက နားထောင်လို့ မကောင်းဘူးဗျ။ ဟို သီချင်းဆိုပါလား"

"ဘယ်သီချင်းဆိုရမှာ လဲ သားငယ်ရဲ့ "

"Rဇာနည်ရဲ့ ဂန္ထဝင်ဆည်းဆာလေ"

"ဟား ... ဟား... ဟား"

သားငယ်၏ စကားကြောင့် ဦးစန်းအောင်က အသံထွက်အောင် ရယ်လေသည်။ ။

"ဆိုလေ အဖေရဲ့ "

"သားငယ်ရာ၊ မင်းပြောတဲ့ အခေါင်နီကို အဖေမှ မသိတာကွ"

"အဖေကလည်း အခေါင်နီ မဟုတ်ပါဘူး၊ Rဇာနည် အဖေရဲ့ ။ အခု လူတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားမှာ ရေပန်းစားနေတာ"

"အဖေမှ မသိတာ သမီးကြီးရဲ့ "

ဦးစန်းအောင်က လူရိုးပီပီပြောတော့ ကလေးတွေက ရယ်ကြလေသည်။ ။ သူသိတာက ဟင်္သာတထွန်းရင်။ သိန်းတန်နဲ့ အနိုင်၊ မင်းအောင်တို့ လောက်ပဲ သိတာမဟုတ်လား။ ခေတ်လူငယ်တွေနဲ့ ယှဉ်တော့ သူက ရယ်စရာကြီး ပြောမိသလို ဖြစ်နေပြီ။
